

Μαρίνα, « η φαιινή λαμπάδα ».

Σοφία Μπεκρή.

«Την λαμπάδα την φαιινήν», «την νύμφην Κυρίου και άσπιλον αμνάδα», «Μαρίναν την αγίαν» καλούμαστε όλοι με ύμνους να τιμήσωμε, διότι αυτή, «πυρποληθείσα τω θείω έρωτι», ως δορκάδα διψώσα «έδραμε» προς τον Νυμφίο της Χριστό και αφού «ενήθλησε λαμπρώς» κέρδισε αξίως το χρυσό βραβείο της νίκης, τον άφθαρτο στέφανο, αυτόν που ο χαρίζει Κύριος «πάσι τοις ηγαπηκόσιν την δόξαν Του» (Β΄ Τιμ. 4:8).

Η τιμωμένη Αγία Μαρίνα υπήρξε γόνος της αγιοτόκου Μικρασίας, η οποία εκ παλαιωτάτων χρόνων προσέφερε πλουσίους τους μαρτυρικούς της καρπούς. Πατρίδα της ήταν η «Μικρή Αντιόχεια», η Αντιόχεια της Πισιδίας, όπου ο Απόστολος Παύλος και ο Βαρνάβας πρωτοκήρυξαν το Ευαγγέλιο, κατά την πρώτη των περιοδεία (Πραξ. 13:14-50). Παρ' όλον ότι ο σπόρος του λόγου του Θεού έπεσε σε γη αγαθή και βλάστησε, εν τούτοις τα είδωλα, την εποχή που γεννιέται η Αγία (270), ακόμη κυριαρχούσαν.

Η μικρή Μαρίνα δεν ευτύχησε να γνωρίση την μητέρα της, που πέθανε αμέσως μετά από την γέννα. Η γυναίκα, όμως, στην οποία ο πατέρας της Αιδέσιος, ιερέας των ειδώλων ο ίδιος, ανέθεσε την ανατροφή της κόρης του ήταν χριστιανή, ώστε η μικρή να έχη τουλάχιστον την ευλογία να γνωρίση τον Χριστό από τρυφερή ηλικία – σύμφωνα με άλλες πηγές, η μητέρα της Μαρίνης, χριστιανή, εκοιμήθη, όταν εκείνη ήταν 12 χρόνων. Τα θεία διδάγματα βρήκαν πρόσφορο έδαφος μέσα της και η 15χρονη πλέον Μαρίνα ένοιωθε έτοιμη να ομολογήση στον πατέρα της τον πόθο που έφλεγε την νεανική της καρδιά. Εκείνος, όμως, άσπλαχνος και αμετακίνητος στην πίστη του, την αποκήρυξε.

Ο δρόμος του μαρτυρίου άνοιγε πλατύς για την νεαρή κόρη. Ο έπαρχος Ολύμβριος πληροφορήθηκε τα καθέκαστα και διέταξε να την συλλάβουν. Όσο, όμως, και εάν προσπάθησε να την μεταπείση, κολακεύοντάς την για την νειότη και για την ομορφιά της, δεν κατώρθωσε τίποτε. Η Μαρίνα του αποκρινόταν σταθερά «Είμαι Χριστιανή» και εκείνος, εξοργισμένος, την υπέβαλε σε άγρια βασανιστήρια και, στην συνέχεια, την φυλάκισε. Στην φυλακή της εμφανίστηκε ένας δράκων (μεταμορφωμένος διάβολος), τον οποίον η Αγία πάταξε με την προσευχή της.

Τα μαρτύρια συνεχίστηκαν. Αυτήν την φορά την κατέκαυσαν με αναμμένες λαμπάδες. Αλλ' ω του θαύματος! Η Μαρίνα θεραπεύθηκε από τις πληγές της, με αποτέλεσμα πολλοί να πιστεύσουν. Τότε ο έπαρχος, για να αποφύγη τον εξευτελισμό και μπροστά στον κίνδυνο να πιστεύσουν κι άλλοι στον Θεό των Χριστιανών, διέταξε να την αποκεφαλίσουν και έτσι η Αγία παρέδωσε την ψυχή της στον αγαπημένο της Νυμφίο.

Πολλές και μεγάλες αρετές αναδεικνύονται μέσα από τον βίο και την πολιτεία της Αγίας Μαρίνης και κυρίως μέσα από την μαρτυρία της για τον Κύριο. Ο υμνογράφος, σε ένα από τα τρο-

πάρια, κάνει λόγο για την «ανδρείαν» και «την φρόνησιν» της καλλιπαρθένου κόρης.

Πράγματι, οι δύο αυτές ιδιότητες, η ανδρεία και η φρόνηση, την συνοδεύουν σε όλη την επίγεια πορεία της. Με ανδρεία και σταθερότητα ομολογεί η 15χρονη Μαρίνα την πίστη της στον πατέρα της, παρ' όλον ότι γνωρίζει, μάλλον, τι την περιμένει. Όμως, δεν την διακρίνει η επιπολαιότητα αλλά η σύνεση. Μόλις οδηγείται μπροστά στον άρχοντα, δεν διστάζει και πάλι να ομολογήσει την πίστη της, και δεν υποκύπτει στις δελεαστικές του προτάσεις. Δεν είναι φαντάζομαι, εύκολο για μια σύγχρονη νεαρή κοπέλα, όμορφη και έξυπνη, όπως ήταν η Μαρίνα, να σταθή ατρόμητη μπροστά στο δικαστήριο, που θα αποφάσιζε για την ζωή της, ούτε να αντισταθή στις προτάσεις ενός πλουσίου και πολλά υποσχόμενου άρχοντος.

Χρειάζεται, πράγματι, ανδρεία και σύνεση να αντιπαρέλθω κανείς τέτοιους πειρασμούς. Η Μαρίνα, όμως, φαίνεται ότι διέθετε και τα δύο, μεγάλη ανδρεία και περισσή φρόνηση, χάρη στην πίστη της. Η πίστη, με την οποία είχε γαλουχηθή από μικρή, την ώπλιζε με θάρρος, ώστε να περιφρονή τους κόπους και τα βάσανα του βίου τούτου, με την ελπίδα της αποκτήσεως του μόνου αληθινού και ευτυχούς βίου με τον αγαπημένο της Χριστό.

«Μεγάλα τα της πίστεως κατορθώματα». Αυτή η πίστη ενίσχυε τους Αγίους, ώστε να υπομένουν καρτερικά εμπαιγμούς, μαστιγώσεις, δεσμά και φυλακίσεις, κακουχίες, θλίψεις και στερήσεις όλων των ειδών, προκειμένου να επιτύχουν την αιωνία δόξα. Αυτή κραταίωσε και την Μαρίνα, ώστε, παρά τις απειλές και τις βασάνους, να συνεχίσει να ομολογή τον μόνο αληθινό Θεό, χάριν του Οποίου υπέμενε τα μαρτύρια σ' αυτήν εδώ την ζωή! Η ίδια αυτή πίστη την ενεδυνάμωσε, επίσης, να πατάξει τον δρακόμορφο διάβολο, που της εμφανίστηκε στην

φυλακή, τον οποίον και ταπείνωσε με την προσευχή της στον Κύριο.

Περιττό να αναφέρωμε ότι, εάν διαθέτουμε και εμείς πίστη «ως κόκκον σινάπεως», τότε αυτή θα μας βοηθήση να ενθρονίσωμε μέσα στην καρδιά μας ανδρεία και σύνεση, ώστε και τις δυσκολίες και τους πειρασμούς να αντιπαλεύωμε και το ορθό για την ωφέλειά μας, κατά περίπτωση, να διακρίνωμε. Όπως τονίζει και ο χρυσορρήμων Ιωάννης, ο θάνατος των Αγίων είναι παρηγορία των πιστών, καταφρόνηση του (φαινομενικού) θανάτου και ελπίδα για την απόκτηση των μελλόντων αγαθών. Εξ άλλου, σ' αυτό συνίσταται η ομορφιά της πίστεως, ότι είναι «ελπιζομένων υπόστασις, πραγμάτων έλεγχος ου βλεπομένων» (Εβρ. 11:1).

Και όμως! Ο Κύριος δεν διέψευσε ποτέ μέχρι τώρα τις ελπίδες μας. Απόδειξη η ζωντανή πίστη, δια των θαυματουργιών των Αγίων Του και μάλιστα της εκλεκτής Του Αγίας Μαρίνης. Αρκεί να ξεκαθαρίζωμε και εμείς, και ιδίως τα παιδιά μας, από νωρίς στην ζωή, με ποιον θέλωμε να συμπαραταχθούμε και ποιον επιλέγωμε να βάλωμε οδηγό στον βίο μας, τον κραταιό αλλά πιστό (έμπιστο) Κύριο ή τους κάθε λογής «δυνατούς» αλλά αθέους και απίστους άρχοντες, που άλλα λένε και άλλα κάνουν.

Αγία του Θεού, Μαρίνα, φώτιζε και εμάς και τα παιδιά μας να βαδίζωμε τον τραχύ δρόμο της ζωής μας με την δική σου πίστη, σύνεση και ανδρεία, ώστε να τρέφωμε την ασφαλή και βεβαία ελπίδα (Εβρ. 6:18-19) της από κοινού απολαύσεως των αγαθών της επαγγελίας Του. Γένοιτο!

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>